

Europaudvalget

REFERAT

AF 4. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Fredag den 6. november 2015

Tidspunkt: Kl. 9.00

Sted: Vær. 2-133

Til stede: Mette Gjerskov (S), formand, Kenneth Kristensen Berth (DF), næstformand, Carsten Kudsk (DF), Morten Løkkegaard (V), Erling Bonnesen (V), Rasmus Jarlov (KF), Jens Joel (S), Kaare Dybvad (S), Peter Hummelgaard Thomsen (S), Søren Søndergaard (EL), Maria Gjerding (EL), Rasmus Nordqvist (ALT), Christian Poll (ALT), Rasmus Helveg Petersen (RV) og Holger K. Nielsen (SF).

Desuden deltog: Erhvervs- og vækstminister Troels Lund Poulsen, finansminister Claus Hjort Frederiksen, energi-, klima- og forsyningsminister Lars Christian Lilleholt, miljø- og fødevareminister Eva Kjer Hansen og udlændinge-, integrations- og boligminister Inger Støjberg.

L Punkt 1. Fortsat politisk drøftelse og evt. afgivelse af betænkning over L 29 (retsforbeholdet)

L 29 (2015) – bilag 10 (2. udkast til betænkning)

L 29 (2015) – bilag 9 (aftale om åbenhed, nærhed og demokrati i EU - også i retspolitikken)

L 29 (2015) – bilag 8 (notat om dansk tiltrædelse af EU's politisamarbejde)

L 29 (2015) – svar på spørgsmål 35

L 29 (2015) – svar på spørgsmål 112-130

Punktet blev behandlet for lukkede døre.

**L Punkt 2. Gennemgang af svar, politisk drøftelse og evt. afgivelse betænkning over
B 3 (om at lade folkeafstemningen omfatte EU-samarbejdet om asyl og
indvandring) (ALT)**

B 3 (2015) – bilag 3 (udkast til betænkning)

B 3 (2015) – svar på spørgsmål 1-5

Punktet blev behandlet for lukkede døre.

Punkt 3. Ekstraordinært rådsmøde nr. 3423 (konkurrenceevne – indre marked, industri, forskning, rummet) den 9. november 2015

1. Situationen i den europæiske stålindustri

– Udveksling af synspunkter

Rådsmøde 3423 – bilag 1 (sammenotat)

Erhvervs- og vækstministeren: Jeg vil i dag orientere udvalget om det ekstraordinære rådsmøde for konkurrenceevne, der afholdes den 9. november 2015. Formålet med det ekstraordinære rådsmøde er at drøfte situationen i den europæiske stålindustri. Sagen er på rådsmødet til udveksling af synspunkter.

Rådsmødet afholdes på opfordring fra den britiske regering. Storbritannien har gennem den seneste måned oplevet en markant forværring af den krise, der har præget den britiske og europæiske stålindustri gennem de seneste år. Det har ført til lukning af britiske stålværker og jobtab. Krisen i stålindustrien skyldes et længerevarende problem med faldende efterspørgsel på stål i den europæiske fremstillingsindustri kombineret med en bølge af import af billigt stål til Europa fra andre aktører på verdensmarkedet.

Den danske regering er naturligvis lydhør over for den britiske regerings bekymring over udviklingen i stålindustrien. Derfor vil jeg deltage på det ekstraordinære rådsmøde i forhåbning om, at vi får en konstruktiv drøftelse af udfordringerne for den europæiske stålindustri. Det er regeringens generelle holdning, at EU's industripolitik skal være åben og moderne og fokusere på bedre horisontale rammevilkår for europæisk industri.

Forud for mødet har den britiske regering peget på tre indsatsområder, hvor den mener at nye initiativer fra EU kan skabe bedre vilkår for stålindustrien. Det første indsatsområde, som den britiske regering peger på, er Kommissionens handlingsplan for den europæiske stålindustri fra 2013. Planen rummer en række konkrete initiativer, der skal fremme en stærk og konkurrencedygtig stålsektor og har gennem de seneste år været omdrejningspunkt for EU's politik på området. Storbritannien har peget på muligheden for at opdatere handlingsplanen i lyset af de seneste års udvikling.

Den danske regering er generelt tilfreds med den eksisterende handlingsplan for stålindustrien og ser ikke noget selvstændigt behov for en opdatering af handlingsplanen. Regeringen er dog åben for at drøfte eventuelle konkrete forslag til opdatering af handlingsplanen, som Storbritannien måtte fremsætte på rådsmødet. Regeringen vil i den sammenhæng lægge vægt på, at eventuelt nye initiativer understøtter den eksisterende handlingsplans generelle fokus på omstilling til produktion af mere innovative stålprodukter og til en mere ressourceeffektiv og bæredygtig stålsektor.

Det andet indsatsområde er at imødegå prisdumping. I britisk optik er bl.a. kinesisk og russisk dumping af priserne på stål i EU en væsentlig årsag til den nuværende krise i den britiske stålindustri. For at imødegå prisdumpingen mere effektivt ønsker Storbritannien,

at EU skal blive hurtigere til at indføre antidumpingtold, når priserne dumpes. Jeg forventer, at man fra britisk side vil pege på, at EU bør forkorte de undersøgelser, der gennemføres af Kommissionen, når man finder indikationer på prisdumping af f.eks. stål i EU.

Regeringen er selvfølgelig lydhør over for effektivisering af antidumpingundersøgelserne, hvis blot kvaliteten af undersøgelserne ikke forringes. Regeringen lægger stor vægt på, at alle interesser i det europæiske erhvervsliv analyseres grundigt, og at de anvendte toldsatser fastsættes på et solidt grundlag. Hvis undersøgelsesperioden forkortes, risikerer vi, at et rimeligt beskyttelsesniveau erstattes af overbeskyttelse på bekostning af de dele af erhvervslivet, eksempelvis danske importørvirksomheder, der er afhængige af adgang til billige importvarer. Regeringen finder i øvrigt også, at der er en betydelig global overkapacitet i verdens stålproduktion, hvilket har stor betydning for den lave pris på stål i Europa og ikke har noget med dumping at gøre.

Det tredje og sidste indsatsområde, den britiske regering peger på, er koblingen mellem konkurrenceevnen i stålindustrien og EU's klima- og energipolitik. Her vurderer briterne, at særlig Kommissionens nye forslag til en revision af kvotehandelsdirektivet fra 2021 til 2030 kan blive en udfordring for stålindustrien. Kommissionens forslag lægger op til en højere grad af fokusering af tildelingen af gratis kvoter til de industrier, som reelt er truet af CO₂-lækage, altså udflytning af produktion fra EU på grund af EU's kvotehandelssystem.

Generelt støtter regeringen EU's kvotehandelssystem som det centrale instrument i en fælles omkostningseffektiv reduktionsindsats. Det skal dog samtidig understreges, at vi på dette indledende stadie stadig er i gang med at analysere de nærmere detaljer i Kommissionens forslag med henblik på bl.a. at kunne foretage en ordentlig vurdering af konsekvenserne.

Det er muligt, at der på rådsmødet vil kunne komme andre ideer på bordet, der kan afhjælpe problemerne i stålindustrien. Der vil imidlertid ikke skulle træffes formelle beslutninger på rådsmødet, men jeg forventer, at formandskabet vil opsummere vores drøftelse.

Søren Søndergaard spurgte, om det var rigtigt forstået, at Storbritannien forsøger at bruge antidumpingreglerne som en protektionistisk beskyttelsesforanstaltning.

Erhvervs- og vækstministeren svarede, at det var den konspiratoriske udlægning af situationen. En anden udlægning er, at undersøgelserne under antidumpingreglerne er for langsommelige. Danmark befinder sig et sted midt i mellem de to udlægninger. Antidumpingundersøgelserne skal ikke vare længere end højst nødvendigt, men de skal heller ikke forceres i en grad, der går ud over deres kvalitet.

Punkt 4. Rådsmøde nr. 3421 (økonomi og finans) den 10. november 2015

Formanden meddelte ministeren, at de måtte drøfte udvalgets korrespondance med ministeriet om finansministerens forelæggelse forud for COP21.

Finansministeren ville forelægge alle sager til orientering. Han havde ingen kommentarer til sagerne om G20 og rentebeskatningsdirektivet og henviste her til samlenotatet om sagerne.

1. Kommissionens handlingsplan for en kapitalmarkedsunion

– *Rådskonklusioner*

KOM (2015) 0468

Rådsmøde 3421 – bilag 1 (samlenotat side 2)

EU-note (20141) – E 19 (note af 30/3-15 om grønbog om kapitalmarkedsunionen)

EUU alm. del (2015) – bilag 72 (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (2015) – bilag 69 (side 154, senest behandlet i EUU 2/10-15)

Rådsmøde 3399 – bilag 3 (skriftlig forelæggelse om rådsmøde økofin 19/6-15)

Finansministeren: Kommissionen offentliggjorde den 30. september en handlingsplan for en kapitalmarkedsunion i EU. Ambitionen er at skabe et mere velfungerende og sammenhængende kapitalmarked i EU. Kapitalmarkedsunionen er et langsigtet projekt for alle EU28-lande med flere delforslag, høringer m.v.

Økofin ventes at vedtage konklusioner om handlingsplanen med Rådets overordnede prioriteter i det videre arbejde. Konklusionerne siger bl.a., at Rådet støtter handlingsplanen og målet om at udvikle kapitalmarkedsunionen skridt for skridt. Konklusionerne udtrykker overordnet støtte til handlingsplanens prioriteter, herunder de konkrete forslag om sekuritiseringer m.v., som er fremlagt samtidig.

Rådet støtter, at man ser på mulige gevinster ved en fælles europæisk ramme for såkaldt dækkede obligationer (f.eks. danske realkreditobligationer). Rådet støtter, at eventuelle tiltag efter den igangsatte høring skal baseres på velfungerende nationale modeller. Rådet støtter også, at der ses på grænseoverskridende barrierer for kapitalbevægelser, herunder mulige pragmatiske løsninger på skattemæssige barrierer. Rådet ser desuden frem til et forslag, som adresserer barrierer for kapitalbevægelser forbundet med insolvenslovgivning i landene. Forslaget bør ifølge Rådet baseres på bedste praksis, velfungerende nationale markeder og skal respektere principperne om subsidiaritet og proportionalitet.

Regeringen støtter generelt arbejdet med kapitalmarkedsunionen og vil tage stilling til de konkrete tiltag, i takt med at de bliver fremsat.

2. Implementering af det styrkede banksamarbejde (bankunion) m.v.

– Orientering fra formandskabet

Rådsmøde 3421 – bilag 1 (samlenotat side 10)

EUU alm. del (2015) – bilag 72 (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (2015) – bilag 69 (side 153, senest behandlet i EUU 2/10-15)

Rådsmøde 3399 – bilag 3 (skriftlig forelæggelse om rådsmøde økofin 19/6-15)

Finansministeren: Økofin skal igen orienteres om den nationale implementering af aftalen om bankunionens fælles fond (IGA) og to centrale EU28-direktiver: dels direktivet om krisehåndtering af nødlidende banker (BRRD), der indfører bail-in i alle EU-lande, dels indskydergarantidirektivet (DGS), der sætter fælles rammer for de nationale indskydergarantiordninger.

Aktuelt har størstedelen af landene implementeret BRRD, og godt en tredjedel har gennemført indskydergarantidirektivet. Fristen for implementering af de to direktiver var i henholdsvis januar og juni i år. Der pågår aktuelt lovgivningsprocesser i mange lande for at implementere direktiverne snarest. Kommissionen er gået til EU-Domstolen med traktatkrænkelssager imod seks lande, fordi de endnu ikke har gennemført BRRD. Kun et mindre antal lande har aktuelt ratificeret den mellemstatslige aftale om bankunionens afviklingsfond. Aftalen skal være ratificeret af deltagende lande med tilsammen 90 pct. af alle deltagende landes stemmer i Rådet, for at den fælles afviklingsfond kan træde i kraft den 1. januar 2016. På Økofin vil Kommissionen formentlig igen opfordre landene til yderligere fremskridt i implementeringen.

Danmark har gennemført både BRRD og indskydergarantidirektivet. Den nye lovgivning trådte i kraft den 1. juni 2015. Danmark vil først ratificere den mellemstatslige aftale om afviklingsfonden, hvis Danmark vælger at deltage i bankunionen. Ikrafttrædelsen af aftalen for de andre lande afhænger ikke af, om Danmark ratificerer aftalen eller ej.

3. Bankunionen: Offentlig brofinansiering til den fælles afviklingsfond (SRF)

– *Politisk enighed*

Rådsmøde 3421 – bilag 1 (samlenotat side 13)

EUU alm. del (2015) – bilag 72 (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (2015) – bilag 69 (side 156, senest behandlet i EUU 2/10-15)

Rådsmøde 3399 – bilag 3 (skriftlig forelæggelse af rådsmøde økofin 19/6-15)

Finansministeren: På Økofin vil der være en ny drøftelse af såkaldt offentlig brofinansiering til den fælles afviklingsfond fra landene i bankunionen.

Hovedreglen er stadig, at kriseramte banker håndteres, ved at aktionærer og usikrede kreditorer i banken bærer tab (bail-in) ligesom i de danske bankpakker. Derudover kan der i særlige tilfælde være behov for at trække på den sektorfinansierede afviklingsfond. Fonden opbygges gradvis, i takt med at bankerne indbetaler deres bidrag. Den offentlige brofinansiering fra de deltagende lande skal derfor sikre, at den fælles fond har midler nok, fra den 1. januar 2016 og til fonden er fuldt opbygget i 2024.

På sidste Økofin blev resultatet som ventet, at brofinansieringen skal sikres af individuelle kreditlinjer (kassekreditter) fra hvert deltagende land til den respektive nationale afdeling i den fælles fond. Et lands kreditlinje kan kun komme i brug, hvis en bank i netop dette land bliver nødlidende og der ikke er nok midler i fonden. Brofinansiering skal være midlertidig og tilbagebetales og forrentes af bankerne i de berørte lande.

På lidt længere sigt – og senest fra 2024, når fonden er fuldt opbygget – skal der i stedet for kreditlinjer etableres en fælles permanent offentlig bagstopper (backstop) for fonden. Brug af bagstopperen skal også være midlertidig og tilbagebetales af bankerne. Der er her mest støtte til at bruge eurolandenes fælles lånefacilitet (ESM). ESM er kun for eurolande. Skal man bruge ESM i bankunionen, bør der derfor aftales en løsning, som sikrer ligebehandling af de ikkeeurolande, der måtte deltage i bankunionen.

Et udestående spørgsmål er timingen af forhandlingerne og etableringen af den fælles permanente offentlige bagstopper. Nogle lande ønsker at fastholde den oprindelige tidsramme, hvor en permanent bagstopper først indføres fra 2024. Andre lande ønsker at fremrykke den permanente bagstopper.

På Økofin skal vi muligvis drøfte en eventuel fremrykning af forhandlingerne og etableringen af den permanente bagstopper, så den træder i kraft på et tidspunkt før 2024. På sidste Økofin blev muligheden for en sådan fremrykning nævnt, men der var ingen klar konklusion, og det er uklart, om spørgsmålet vil blive taget op igen, eller om alle lande kan acceptere at fastholde, at bagstopperen først indføres fra 2024. En eventuel fremrykning ventes i givet fald knyttet til nogle betingelser, der sikrer en udligning af risici for, at

de deltagende lande får behov for at trække på den permanente bagstopper. Alle lande skal som minimum have implementeret BRRD.

Regeringen støtter fortsat en løsning med individuelle kreditlinjer som brofinansiering på kort sigt. Regeringen kan acceptere et eventuelt kompromis, der indebærer en fremrykket diskussion af den permanente bagstopper eller en betinget fremrykning af dens ikrafttræden. Regeringen vil i alle tilfælde fortsat arbejde for, at der i de videre diskussioner om mere langsigtede løsninger sikres ligebehandling, så ikkeeurolande kan deltage i bankunionen på lige vilkår med eurolandene.

Modellen for brofinansiering gælder kun lande, der deltager i bankunionen. Hvis Danmark deltager i bankunionen, skal Danmark således yde en kreditlinje til den danske afdeling i fonden. En sådan dansk kreditlinje kan kun komme i brug, hvis et dansk kreditinstitut eller et dansk datterselskab af et udenlandsk institut skal håndteres af afviklingsfonden.

4. Kommissionens ØMU-pakke af 21. oktober 2015

– *Præsentation*

KOM (2015) 0602, KOM (2015) 0600, KOM (2015) 0601, KOM (2015) 0603

Rådsmøde 3421 – bilag 1 (samlenotat side 20)

EUU alm. del (2015) – bilag 72 (kommenteret dagsorden)

Rådsmøde 3403 – bilag 2 (skriftlig forelæggelse af rådsmøde økofin 14/7-15)

Finansministeren: Kommissionen har netop fremlagt en pakke med konkrete udmøntninger af ØMU-rapportens kortsigtede forslag. Initiativerne er primært rettet mod eurolandene, men processen vil generelt være åben for ikkeeurolande.

Kommissionen lægger op til ændringer af det europæiske semester, som bl.a. betyder mere fokus på euroområdet som helhed, sociale forhold og måling af reformfremskridt. Kommissionen vil også forbedre gennemførelsen af de finanspolitiske regler og samarbejdet om makroøkonomiske ubalancer uden dog at ændre på selve reglerne.

Der vil endvidere blive oprettet et fælles finanspolitisk råd, der skal foretage uafhængige vurderinger af gennemførelsen af de finanspolitiske regler. Der stilles samtidig forslag om at oprette et system af nationale konkurrenceevneråd, som skal overvåge konkurrenceevneudviklingen og komme med politikforslag på dette område i de enkelte lande.

På det finansielle område vil Kommissionen arbejde videre med kapitalmarkedsunionen og fremlægge forslag om en fælles indskydergarantiordning i bankunionen. Endelig har Kommissionen fremsat et forslag om, at eurolandene skal have én fælles repræsentation i IMF.

På Økofin skal vi have en første drøftelse af pakken. Der skal ikke tages endelig stilling til forslagene nu, eller om Danmark eventuelt skal deltage i tiltagene. Det er regeringens foreløbige vurdering, at der kan være fordele ved nogle af forslagene, f.eks. det øgede fokus på strukturreformer, makroøkonomiske ubalancer og kapitalmarkedsunionen. Landene skal i den kommende tid drøfte forslagene og have afklaret deres nærmere indhold. Vi vil lægge vægt på, at initiativerne bliver åbne for alle EU-lande. De mere kontroversielle forslag om et fælles budget for eurolandene m.v. vil først komme senere.

Kenneth Kristensen Berth spurgte til den finanspolitiske union. Hvad indebar den – tanken om et fælles budget og delt kompetence i den økonomiske politik? Ministeren havde meddelt den undrende befolkning, at hvis man stemmer ja den 3. december, skal der efter ministerens mening være folkeafstemning om dansk deltagelse i ØMU'en. Derfor er det relevant at drøfte, hvad der foregår i ØMU'en. Nogle af tingene gik i retning af en endnu strammere økonomisk union og en egentlig finanspolitisk union.

Finansministeren sagde, at en finanspolitisk union ikke indgår i denne pakke, og man forventer først diskussioner om det i 2017. Debatten måtte vente til da.

Kenneth Kristensen Berth gentog sit spørgsmål. Det er jo ikke uvæsentligt, hvad der sker ude i fremtiden, al den stund at ministeren selv har tilkendegivet, at den danske befolkning skal stemme om ØMU'en, hvis det bliver et ja den 3. december. Allerede på det kommende rådsmøde var der et punkt om tættere samordning af den økonomiske politik. Som han læste det, skulle man drøfte eurolandenes finanspolitiske stramhedsgrad og en tættere koordinering af den økonomiske politik. Det kan da ikke være fuldstændig uinteressant for offentligheden at få lidt at vide om, hvad der sker i ØMU'en, når ministeren ønsker, at man skal stemme om den om lidt. Hvad er ministerens indstilling til de ting? Hvis han vil have Danmark med i ØMU'en, må han vel også indtage en mere offensiv position.

Finansministeren indvendte, at Kenneth Kristensen Berth strammede den en lille smule, når han sagde, at man straks skal til afstemning om euroen. Det mente han man burde lade være ude af betragtning i denne sammenhæng. Det Kenneth Kristensen Berth spurgte til, var ikke på dagsordenen. Man forventer, at det vil blive drøftet i 2017.

5. Klimafinansiering

– Rådskonklusioner

Rådsmøde 3421 – bilag 1 (sammenfatning side 29)

EUU alm. del (2015) – bilag 75 (finansministerens svar på Europaudvalgets brev vedr. forelæggelsen af rådskonklusioner om klimafinansiering)

EUU alm. del (2015) – bilag 74 (brev fra Europaudvalget til finansministeren vedr. forelæggelsen af rådskonklusioner om klimafinansiering)

EUU alm. del (2015) – bilag 72 (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (2015) – bilag 35 (side 50, senest behandlet i EEU 11/9-15)

EUU alm. del (2009) – bilag 57 (side 66 FO, forhandlingsoplæg om klimafinansiering i forbindelse med COP15 forelagt 16/10-09)

Finansministeren: Vi skal på Økofin vedtage rådskonklusioner om klimafinansiering forud for COP21 i Paris. Jeg kan forstå, at der i udvalget har været en drøftelse af, hvorvidt konklusionerne skulle forelægges til orientering eller til forhandlingsoplæg. Lad mig derfor indledningsvis adressere dette spørgsmål.

Økofin vedtager hvert efterår konklusioner med EU's overordnede tilgang til klimafinansiering. EU's linje i dette års rådskonklusioner ligger i direkte forlængelse af de senere års konklusioner. Ligesom de foregående års forelæggelse under den tidligere regering lægger dette års konklusioner heller ikke op til nye mål eller andre initiativer, som medfører nye forpligtelser for EU-landene. Rådskonklusionerne, som jeg orienterer om på dette møde, er således på linje med de tidligere års konklusioner i både form og indhold. Jeg vil derfor forelægge rådskonklusionerne til orientering, præcis ligesom den tidligere regering gjorde i sin tid.

Lad mig nu vende mig mod substansen og kort skitsere linjen i rådskonklusionerne og regeringens prioriteter. Konklusionerne bekræfter, at EU fastholder de udviklede landes forpligtelse fra COP15 i København om at mobilisere 100 mia. dollars årligt fra 2020 fra offentlige og private kilder. Det er vigtigt, da vi hermed holder de klimaskeptiske EU-lande fast på målsætningen. I den sammenhæng præsenterer konklusionerne EU's bidrag til klimafinansiering. Samtidig bydes en ny rapport fra OECD velkommen. Den viser, at de udviklede lande mobiliserede ca. 52 mia. dollars i 2013 og ca. 62 mia. dollars i 2014 fra offentlige og private kilder.

Konklusionerne fremhæver, at EU arbejder for en dynamisk tilgang til klimafinansiering, hvor den forældede opdeling af ilande og ulande afløses af en mere tidssvarende arbejdsdeling, hvor alle parter bidrager efter evne. I forlængelse heraf anerkender EU de vigtige klimafinansieringsbidrag fra vækstøkonomier og udviklingslande. Der tænkes bl.a. på Kinas løfte om at afsætte 3 mia. dollars til en klimafond, som skal hjælpe de fattigste udviklingslande. Sådanne bidrag bekræfter den nye virkelighed, som EU mener bør afspejles i Parisaftalen.

Konklusionerne bekræfter, at EU vil fortsætte med at give klimafinansiering til udviklingslandenes tilpasningsindsatser og især vil fokusere på de fattigste og mest udsatte lande. I konklusionerne nævner EU desuden, at den private sektor er helt afgørende i kampen mod klimaforandringerne. Konklusionerne pointerer i den forbindelse, at alle lande skal arbejde for at forbedre rammevilkårene for klimarelevante investeringer. Endelig knytter konklusionerne an til en række andre væsentlige globale topmøder afholdt i år. Det drejer sig om konferencen om udviklingsfinansiering i Addis Ababa i juli og FN-topmødet om nye udviklingsmål i september. EU har her bekræftet FN-målet på 0,7 pct. af BNI for udviklingsbistand, og konklusionerne understreger i den sammenhæng, at det er væsentligt at indtænke klimahensyn i udviklingsbistanden.

Fra dansk side kan vi tilslutte os rådskonklusionerne, som afspejler de væsentligste danske prioriteter på dette område. Jeg vil i den forbindelse understrege, at Danmark har arbejdet for at sikre et ambitiøst udkast, der på transparent vis fremhæver EU's væsentlige bidrag. Vi har bl.a. arbejdet for at sikre, at EU står fast på sin førerposition og bekræfter den kollektive forpligtelse om at nå 100 mia. dollars årligt fra 2020 fra forskellige kilder. Jeg synes, vi – i tæt samarbejde med andre lande – er lykkedes med at få mange af vores synspunkter afspejlet.

Det er ingen hemmelighed, at andre lande har ønsket at trække konklusionerne i en mindre ambitiøs retning. Som altid med EU-konklusioner er der således tale om et kompromis, som alle EU-lande skal kunne se sig selv i. Hvis der ikke findes et kompromis, kan EU ikke agere i de internationale klimaforhandlinger. Derfor vil jeg gerne advare imod, at vi fra dansk side farer for hårdt frem på rådsmødet, da vi risikerer at genåbne det kompromis, som rådskonklusionerne udgør og lukke døren op for tilbagerulning. Jeg vil ligeledes advare mod, at Danmark låser sig fast og ikke kan agere konstruktiv forhandlingspartner i sagen. Det vurderer jeg ikke vil være i Danmarks eller i klimaets interesse.

Formanden påpegede, at Europaudvalget med opbakning fra alle partier undtagen Venstre forgæves havde pålagt ministeren at forelægge sagen til fornyet forhandlingsoplæg og ikke bare til orientering. Hun havde ikke kunnet finde fortilfælde, hvor en regering har nægtet at følge et flertal i Europaudvalget. Mandatet var helt tilbage fra 2009, og der var sket en del siden da. De tidligere klimatopmøder, ministeren henviser til, var alle forberedende møder, mens det nu forventes, at der bliver indgået en aftale. Derfor mente hun som formand, at man skulle have en drøftelse af indholdet og af det principielle spørgsmål om, hvorvidt der skulle være mandatgivning eller ej.

Maria Gjerding fandt det ganske alvorligt, at regeringen er fuldstændig ligeglad med, at et flertal i Folketinget beder ministeren forelægge et forhandlingsoplæg. Da det nuværende mandat blev indhentet i 2009, troede man, at COP15 ville føre til en aftale, præcis som man forventede det nu forud for COP21. Derfor havde sagen samme rækkevidde som i 2009. Hvis regeringen mente, der ikke var sket noget siden 2009, vidste hun ikke, hvor den havde befundet sig henne. Maria Gjerding henviste til en ny rapport fra IPCC, der understreger alvoren af klimaproblemet, og sagde, at sagen var en mulighed for at øge ambitionsniveauet på Økofin, ligesom andre progressive lande havde sagt de ville. Det

handler om, at Danmark skal arbejde for de rigtige ting – som man ved ulandene vil lægge vægt på: nye additionelle midler til klimafinansiering og en plan for opskalering.

Rasmus Helveg Petersen var tilfreds med det eksisterende mandat og forstod simpelt hen ikke, hvorfor ministeren ikke bare fik det fornyet. Det ville han sandsynligvis få, hvis han bad om det, og det ville klæde en mindretalsregering at konsultere Folketinget grundigt, især i spørgsmål af denne kaliber. På indholdssiden glædede han sig over finansministerens opbakning til den stadig stigende klimafinansiering fra de rige lande. Men vil Danmark ikke ifølge den finanslov, finansministeren var i gang med at forhandle igennem, reducere sin egen del af klimafinansieringen fremover?

Jens Joel var enig i, at det ikke havde været nogen skade til at imødekomme udvalgets ønske om, at mandatet blev fornyet. Det er trods alt en mindretalsregering.

Jens Joel, var ikke helt sikker på regeringens holdning til klimafinansiering, særlig om den skulle være ny og additionel. Mandatet var fra et tidspunkt, hvor Venstre også var regeringsparti, og så vidt han forstod, havde man først tolket ny og additionel som ekstra penge. I 2010 blev den daværende udviklingsminister, Søren Pind, så spurgt i Finansudvalget om, hvad man lagde i det begreb. Søren Pind svarede dengang, at hvis bidraget ligger over FN's anbefaling på mindst 0,7 pct. kan det betragtes som additionelt, selv om det bliver taget fra udviklingsbistanden. Nu forstod han, at regeringen ikke havde tænkt sig at ligge over de 0,7 pct i udviklingsbistand. Havde regeringen ændret sin definition af additionel?

Jens Joel var enig med Rasmus Helveg Petersen i, at regeringens egne prioriteter stred lidt imod ministerens glæde over stigende klimafinansiering.

Holger K. Nielsen undrede sig over regeringens håndtering. Det er god skik at lytte, hvis Europaudvalget beder om et forhandlingsoplæg, lige så vel som man lytter til andre ønsker fra udvalget – specielt, hvis man er en mindretalsregering. Det var et meget gammelt mandat givet på nogle andre forudsætninger. Måske tog regeringen det ikke så alvorligt. Men man er nødt til mere seriøst at diskutere, hvordan Danmark placerer sig i forhandlingerne, og hvordan man vil påvirke resten af EU. Holger K. Nielsen ville godt høre nærmere til finansministerens ønske om, at regeringen skal kunne udvise fleksibilitet for ikke at ødelægge kompromisset. Ud fra regeringens generelle tilgang til klimaproblemer, kunne man godt tro, den havde det udmærket med at kunne lægge sig i slipstrømmen af de mindre ambitiøse lande.

Morten Løkkegaard påpegede, at der ikke var nogen nye mål og forpligtelser i mandatet, og at den danske regering har de samme mål, som den hele tiden har haft. Forslagene om udløbsdato på mandater var efter Venstres mening en farlig kurs at tage. Man gør op med seriøse og troværdige procedurer for udvalgets arbejde oparbejdet gennem mange år. Hvad kunne konsekvenserne af det blive?

Søren Søndergaard syntes som Holger K. Nielsen, at det lød, som om ministeren ville afvise de lande, der vil gøre mest for klimaet, for at undgå at genere nogen af de sorte lande. Han bad ministeren redegøre lidt mere detaljeret for forhandlingssituationen og de forskellige landes positioner. Dørene kunne blive lukket, hvis ministeren ikke mente, det kunne gøres offentligt. Søren Søndergaard havde behov for et præcist billede af de 28 landes positioner. Ellers kunne ministeren bruge de andre lande som undskyldning for ikke at gøre noget ved klimaet. Hvor lå Danmark i forhold til de andre lande?

Formanden forklarede ministeren, at spørgsmålet om tidsudløb på mandater var noget, udvalget havde drøftet kort, og som der ikke skulle træffes beslutning om nu. Det var noget, man havde spurgt sekretariatet om, og der havde ikke været egentlige politiske tilkendegivelser. Ministeren måtte vurdere, hvor meget han kunne sige om det.

Hun sagde, at man altid kan lukke mødet, hvis ministeren vil berige udvalget med nyt om forhandlingssituationen, der ikke egner sig til offentligheden.

Finansministeren svarede, at som der var redegjort for i brevet til Europaudvalget, er man dækket af det eksisterende mandat, når der ikke er nye forslag af større rækkevidde eller nye forpligtelser for EU-landene. Rådss Diskussionerne udgør en sag af væsentlig betydning, men den har ikke en form og rækkevidde, der kræver at regeringen fremlægger et forhandlingsoplæg. Ministeriet havde været de tidligere forelæggelser af sagen igennem, og den sidste var forelagt af ham selv den 30. september 2011. S,R,SF-regeringen tiltrådte få dage efter, og der havde ikke siden været andre kommentarer til klimafinansiering. Man drøfter emnet, men har ingen kommentarer til det. Derfor var det i tråd med den eksisterende praksis, at han ikke forelagde sagen til forhandlingsoplæg. Det vigtige for regeringen – og for den tidligere regering, gættede han på – var at fastholde den enighed, der blev opnået i 2009 om at samle klimafinansiering på 100 mia. dollar fra 2020. Der var nu 4 uger til COP21 i Paris, og det kræver enighed, hvis Kommissionen skal optræde som forhandlingspart der. Derfor er det vigtigt at fastholde enigheden i EU28. Hvorfor skulle man en måned før begynde at røkke båden med risiko for, at andre lande får gode ideer? De tidligere ministre, der har været dernede – Morten Østergaard og Margrethe Vestager – havde været tilfredse med det forhandlingsoplæg, der blev givet i 2009, og som han selv genforelagde den 30. september 2011.

Ministeren svarede Rasmus Helveg Petersen, at regeringens ambition er at leve op til den eksisterende aftale. Derfor glæder regeringen sig over, at der år for år kommer flere og flere milliarder til klimafinansiering.

På Holger K. Nielsens spørgsmål om fleksibilitet svarede ministeren, at man fra dansk side altid udviser fleksibilitet. I denne sag skulle fleksibiliteten dog ikke gå så vidt, at man rykker en aftale op mellem landene. Danmark har været aktive og i spidsen, og han gik ud fra, at den tidligere regering havde kæmpet utrætteligt på rådsmøderne for at ændre tingene. Det fremgik dog ikke af papirerne, og derfor var han rimelig sikker på, at regeringen lever op til et fælles ansvar for at fastholde EU-landene på aftalen fra København.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvad der forstås ved nye og additionelle midler, mente regeringen ikke, det giver mening at fastholde en dansk definition, når der ikke findes en internationalt anerkendt definition. Efter regeringens opfattelse er der tale om et gammelt begreb, der ikke passer ind i en nutidig sammenhæng, hvor der er udbredt enighed om, at udviklings- og klimaindsatser bør sammentænkes for at opnå den maksimale effekt. Det er den linje, der er afspejlet i rådskonklusionerne, hvor EU bekræfter sin tilslutning til FN-målsætningerne om at levere 0,7 pct. af BNI i udviklingsbistand og samtidig understreger behovet for at samtænke klima- og udviklingsbistand. I EU er der således enighed om, at en samtænkning af klima og bistand er vejen frem.

Ministeren svarede Søren Søndergaard, at han ikke kunne bidrage med anden viden om de forskellige landes positioner, end hvad der var almindelig kendt. Nogle lande synes, det går for vidt. Andre lande synes, det ikke er vidtgående nok. Men det overordnede formål var at fastholde den enighed, der er. Specielt nu, hvor der bare var et par uger til topmødet i Paris.

Formanden sagde, at udvalget ikke havde bedt ham røkke båden, og at det netop var, fordi der ikke er længe til topmødet, at udvalget havde rejst spørgsmålet om forhandlingsoplægget meget tidligere over for klimaministeren. Det var ikke noget, de havde fundet på i løbet af natten.

Holger K. Nielsen sagde, at det også handlede om samarbejdet mellem regeringen og Europaudvalget. Som han så det, var det udtryk for en voldsom arrogance fra finansministerens side fuldstændig at afvise udvalgets ønske. Den arrogance var ubegrundet og uklog, også fordi mandatet er fra 2009. Det kunne være rigtigt nok, at det var for sent at få Kommissionen til at ændre position en måned inden parisertopmødet. Men det viser bare, at udvalget er sat uden for indflydelse, at ministeren først forelægger sagen i dag, hvor det er for sent at ændre noget som helst. Det er utilfredsstillende for Folketinget. Man må forelægge sagerne på et tidspunkt, hvor udvalget har en reel mulighed for at øve indflydelse på dem. Det er ekstra beskæmmende, at regeringen afviser et beskedent ønske fra udvalget. Regeringen burde overveje, om det nu også er klogt at køre fuldstændig selv uden om Folketingets Europaudvalg.

Rasmus Helveg Petersen gentog sit spørgsmål om, hvordan ministeren forventer at hans finanslovsforslag vil påvirke det danske bidrag til klimafinansieringen fremover. Var det korrekt forstået, at man på den ene side glæder sig over, at der på europæisk plan bliver flere og flere midler, mens man selv regner med at sende færre og færre?

Maria Gjerding spurgte, om ministeren var enig i, at den nuværende statsminister i 2009 havde nævnt rigtig mange gange, at der skulle afsættes nye og additionelle midler til klimafinansiering, at han skrev under på en aftale om det, og at det blev gjort igen i 2010. Havde han skrevet under på noget, han ikke forstod hvad var? Hun spurgte derudover, om ministeren fortolker sit mandat sådan, at han vil bakke op om det, hvis progressive lande som Frankrig, Tyskland, Storbritannien eller Sverige på rådsmødet taler for nogle mere ambitiøse rådskonklusioner. Eller vil man sidde musestille for ikke at røkke båden?

Søren Søndergaard var forbløffet over, at ministeren ikke vidste mere om forhandlingssituationen, end hvad der er almindelig kendt. Det var ikke pænt sagt om det danske Udenrigsministeriums embedsmænd. Han håbede, det var en misforståelse. Det var ret afgørende, om det store flertal af landene vil trække op eller ned for ambitionsniveauet. Han forstod godt, man skulle være enige, men det betød alligevel noget for diskussionen. Kunne ministeren redegøre for forhandlingsbilledet og de forskellige landes positioner?

Christian Poll sagde, at selv om ny og additional finansiering er et gammelt begreb, havde det et indhold. Additionalitet handler om, at de fattige lande i verden kan stole på, at der ikke bliver skåret i udviklingsbistanden, fordi der skal flyttes penge til klimafinansiering, men at man derimod fortsætter sin indsats og oveni den afser midler til klimafinansiering. Anerkendte ministeren, at det er det, det drejer sig om?

Jens Joel sagde, at udvalget ikke ville rokke båden i sidste øjeblik. Da udvalget spurgte klimaministeren en måned tidligere, havde han henvist de fleste spørgsmål til finansministeren. Det er regeringens prerogativ at vurdere, hvornår man tager mandat, og hvornår man vil i udvalget. Regeringen bør komme, før det er for sent for udvalget at mene noget.

Finansministeren afviste begrebet ny og additional, fordi der ikke er en international definition. Men var der sådan en definition, dengang Lars Løkke Rasmussen i 2009 fremhævede det som en væsentlig succes på københavntopmødet? Og var der det, da Søren Pind som udviklingsminister svarede Finansudvalget på, hvad man mente med det?

Finansministeren understregede, at det ikke var mandatet til forhandlingerne i COP21, der var tale om. Det her var et spørgsmål om finansiering. Han svarede Holger K. Nielsen, at regeringen var en varm tilhænger af et godt samarbejde mellem regeringen og Europaudvalget, hvad de også loyalt forfulgte i alle sager. Den tidligere regering havde ikke ment, at der havde været anledning til at rejse spørgsmålene igen. Han syntes nok, man kunne bære mandatet loyalt videre på samme måde som den tidligere regering.

Med hensyn til ny og additional finansiering henviste ministeren til Udenrigsministeriets skriftlige svar på et lignende spørgsmål fra Energi-, Forsynings- og Klimaudvalget den 16. september 2015. Det understreger, at der ikke findes en international definition, og at der er behov for samtænkning af klimafinansiering og udviklingsbistand. Til Maria Gjerding sagde han, at man godt kan arbejde for en sag såsom additionalitet, som så taber sin relevans, fordi man forhandler videre ad andre veje. Ingen af de lande, Maria Gjerding nævnte, havde rejst noget spørgsmål til rådskonklusionerne. Ved at rejse sagen nu, risikerede man at åbne for andre forslag fra andre lande. Ministeren formodede, at rådsmødet ville forløbe sådan, at der blev konstateret enighed, og så vil man bare nikke rundt om bordet. Det ville være interessant at tage ordet og sige: Hør lige her, jeg har fået en god idé. Det væsentligste for regeringen er at fastholde målet på 100 mia. dollars om året. Det er meget vigtigt for klimaet. Ny og additional klimafinansiering har ikke stor relevans, hvis Danmark er det eneste land, der har en definition på, hvad det betyder.

Ministeren svarede Holger K. Nielsen, at han jf. sit brev respekterer den procedure for forelæggelse af sager, regeringen og Europaudvalget sammen har udviklet. Regeringen vil derfor løbende vurdere behovet for at søge nye forhandlingsoplæg, hvis Økofin på et senere tidspunkt skal tage stilling til nye og væsentlige forslag om klimafinansiering. Selvfølgelig vil man drøfte nye ting med udvalget, men der var ikke nogle nye ting at tage stilling til i de eksisterende rådskonklusioner.

Formanden nævnte, at klimaministeren på en række spørgsmål havde henvist til finansministeren. Nu sagde finansministeren, at det var for sent at diskutere det. Det stiller Europaudvalget i en lidt svær situation, som regeringen må hjælpe udvalget med. Havde ministeren et råd til udvalget om, hvad man gør i lignende situationer fremover?

Holger K. Nielsen sagde, at finansministeren henviste meget til den tidligere regering. Det kan være morsomt nok. Men nu handlede det om, at COP21-mødet nærmer sig. Derfor er det vigtigt at diskutere Danmarks forhandlingsposition i EU, og derfor må regeringen være langt mere årvågen med hensyn til at inddrage Folketinget, end den har været her. Det er højst utilfredsstillende, at udvalget nu står helt uden for indflydelse. Det indrømmer ministeren jo også. Derfor er det ekstra torskedumt, at regeringen nægter at imødekomme udvalgets ønske om at indhente mandat og kører derudad uden hensyn til udvalget.

Rasmus Helveg Petersen syntes ikke, at ministeren havde besvaret spørgsmålet om den dobbelthed, der ligger i, at man glæder sig over, at der kommer stadig flere penge til klimafinansiering på international basis, mens den finanslov, finansministeren har fremlagt, samtidig vil give mindre dansk bidrag til klimafinansiering.

Maria Gjerding sagde, at selv om ministeren siger, det ikke drejer sig om COP21-forhandlingsmandatet, så drejer det sig om EU's mandat til COP21-forhandlingerne. Derfor har sagen overordentlig stor relevans. Her skal der indgås en global og forpligtende klimaaftale, der involverer alle verdens lande. Der er nogle knaster, og finansiering er en af de rigtig store. Derfor gentog hun sit spørgsmål: Hvis nogen argumenterer for en mere ambitiøs linje, fortolker finansministeren så sit mandat sådan, at Danmark kan bakke op om det? Maria Gjerding var enig i, at de 100 mia. dollars var helt afgørende at fastholde fokus på.

Finansministeren svarede formanden, at disse rådskonklusioner fremhæves hvert år på samme tidspunkt. Hvert år bliver der nikket til dem og godkendt. Udvalget kunne jo rejse diskussionen nu, når det vidste, at det følger nogle helt faste terminer. Det var tankevækkende, at den tidligere regering i sin tid slet ikke havde diskuteret det eksisterende mandat. Nu et par uger før paristopmødet har man så fået en god ide. Til næste år kommer man igen. Der vil muligvis være ændringer, men det vil være den rigtige måde at gøre tingene på. Ministeren svarede Rasmus Helveg Petersen, at man i finansloven for 2016 afsætter 300 mio. kr. til klimafinansiering. Hvis alle lande gjorde det, ville man ikke være dårligt kørende. Danmarks bidrag pr. indbygger er det andetstørste i verden. Det kan man godt være bekendt.

Til Maria Gjerding sagde ministeren, at han ingen indikationer havde på, at nogen progressive lande vil tage rådskonklusionerne op til debat, for alle prioriterer at holde fast i målsætningen om 100 mia. dollars til klimafinansiering.

Formanden takkede for rådet om, at Europaudvalget må komme ind i sagen noget tidligere. Det var faktisk også det, udvalget havde gjort, da de rejste spørgsmålet over for klimaministeren, som så henviste til finansministeren, der først kommer nu, hvor det er for sent. Det er der, problemet ligger. Man ville nok ikke nå længere i sagen, men hun understregede på udvalgets vegne, at man havde prøvet.

Rasmus Helveg Petersen spurgte om de 300 mio. kr., man afsætter i finansloven for 2016, betyder, at man samlet prioriterer det danske bidrag til klimafinansiering højere eller lavere end i 2014 og 2015.

Maria Gjerding sagde, at rådskonklusionerne opdateres hvert år, og så tager Folketinget stilling, ud fra hvad der ligger af forslag til rådskonklusioner, og hvad der foregår i de internationale forhandlinger. Det er åbenlyst, at der er en afstand mellem rådskonklusionernes linje og det, der skal til for at nå en ambitiøs aftale. Det er lige præcis derfor, det er relevant at forelægge forhandlingsoplægget, så Folketinget kan påvirke regeringens linje. Maria Gjerding spurgte, om ministeren havde drøftet med alle sine kolleger i EU, om de havde tænkt sig at tage ordet for at arbejde for en mere ambitiøs linje. Ville Danmark i så fald bakke op om dem? Fortolkede ministeren sit mandat sådan?

Jens Joel bed mærke i, at ministeren mente, der ikke var sket noget nyt siden 2009, og at det var derfor, man ikke ville forelægge forhandlingsoplægget igen. Han spurgte igen, om regeringens holdning, jf. hvad den daværende udviklingsminister, Søren Pind, svarede i 2010 til Folketingets finansudvalg om additionalitet, stadig stod til troende.

Finansministeren svarede Maria Gjerding, at regeringen vil arbejde for at fastholde landene på de 100 mia. dollars fra 2020. Det ville han ikke røkke ved. Han forventede ikke, at sagen ville blive diskuteret, for der var fundet en balance mellem EU-landene. Hans førsteprioritet var at fastholde denne enighed frem for at risikere, at den skal genforhandles. Man kan altid vende tilbage og diskutere disse ting, men mødet i Paris har førsteprioritet. Der skal EU forhandle samlet. Ministeren gentog, at den tidligere regering ikke havde rejst spørgsmålet. Det fortolkede han sådan, at der var bred enighed om mandatet. Regeringen er altid villig til at diskutere, men der var ingen nye forpligtelser i rådskonklusionerne. Ministeren medgav Rasmus Helveg Petersen, at tilpasningerne af udviklingsbistanden gør, at der bliver afsat mindre i 2016 end før.

Rasmus Helveg Petersen takkede for bekræftelsen og bad finansministeriet lave en skriftlig redegørelse for det samlede engagement og udviklingen i det fra dansk side.

Formanden sagde, at der jo ikke skulle konkluderes, men at man lige måtte vende forløbet, hvor den ene minister henviser til den anden, der så først kommer en del senere i udvalget. I andre udvalg indkalder man begge ministre, så den relevante kan svare.

6. Opfølgning på G20-finansministtermøde og IMF-årsmøde i Lima den 8.-9. oktober 2015

– *Orientering fra formandskabet*

Rådsmøde 3421 – bilag 1 (samlenotat side 33)

EUU alm. del (2015) – bilag 72 (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (2015) – bilag 69 (side 160, senest behandlet i

EUU 2/10-15 - ingen omtale)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

7. Ophævelse af rentebeskatningsdirektivet

– *Punktet er ikke på dagsordenen for rådsmødet (økonomi og finans), men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde mhp. vedtagelse*

KOM (2015) 0129

Rådsmøde 3421 – bilag 1 (samlenotat side 36)

EUU alm. del (2015) – bilag 72 (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (2014) – bilag 61 (side 13, behandlet i EUU 9/10-14)

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

8. Siden sidst

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

9. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

Punkt 5. Rådsmøde nr. 3424 (økonomi og finans - budget) den 13. november 2015

Finansministeren forelagde mødet i Økofin-budget den 13. november og Kommissionens ændringsforslag 8 til EU's 2015-budget til orientering.

1. EU's 2016-budget

– *Politisk enighed*

SEK (2015) 0240, KOM (2015) 0300, KOM (2015) 0513

Rådsmøde 3424 – bilag 1 (sammenfatning side 2)

SEK (2015) 0240 – bilag 3 (henvendelse af 3/9-15 fra Globalt Fokus)

EUU alm. del (2015) – bilag 72 (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (20142) – bilag 187 (side 6 FO, forhandlingsoplæg forelagt 4/9-15)

Finansministeren: Lad mig starte med mødet i Økofin-budget den 13. november. Som I ved, gav udvalget her et forhandlingsmandat til regeringen om EU's budget for 2016 tilbage i september. Kommissionen har efterfølgende opdateret sit budgetforslag i form af et såkaldt ændringsbrev. Ændringsbrevet indeholder budgetkonsekvenserne af Kommissionens senest fremsatte tiltag på migrations- og landbrugsområdet. Kommissionens ændringsbrev indgår nu som en del af de samlede forhandlinger om 2016-budgettet mellem Rådet og Europa-Parlamentet. Lad mig nu kort gennemgå de tre forslag til EU's 2016-budget, som er på forhandlingsbordet: Kommissionens forslag, Rådets forslag og Europa-Parlamentets forslag.

Kommissionens opdaterede budgetforslag lægger op til at afsætte flere midler til landbrugssektoren og til håndteringen af den ekstraordinære migrationssituation. Konkret drejer det sig om yderligere 700 mio. euro i både forpligtelses- og betalingsbevillinger til landbruget. Pengene skal særlig gå til de landmænd, der er ramt af det russiske importforbud. I forhold til migrationsindsatsen i såvel EU som nærområderne lægger Kommissionen desuden op til at afsætte yderligere 1,5 mia. euro i forpligtelsesbevillinger og 1,4 mia. euro i betalingsbevillinger. EU's samlede migrationsindsats beløber sig dermed til 9,2 mia. euro i 2015 og 2016. Kommissionens samlede budgetforslag indeholder således forpligtelsesbevillinger for 154,9 mia. euro og betalingsbevillinger for 144,5 mia. euro.

Rådets holdning til 2016-budgettet lægger op til et udgiftsniveau på ca. 153,3 mia. euro i forpligtelsesbevillinger og ca. 142,1 mia. euro i betalingsbevillinger. Dette svarer til et forpligtelsesniveau, der er ca. 1,6 mia. euro lavere end Kommissionens budgetforslag, og et betalingsniveau, der er ca. 2,3 mia. euro lavere end Kommissionens forslag. Det lavere udgiftsniveau er primært udtryk for et ønske om, at der skal være tilstrækkeligt med manøvrum under udgiftslofterne i 2016, så EU også vil kunne håndtere eventuelle uforudsete udgifter, som måtte opstå i løbet af 2016. Jeg skal dog bemærke, at Rådets holdning blev vedtaget, inden Kommissionen fremsatte en række tiltag på migrationsområdet. Rådet har siden udtrykt opbakning til Kommissionens migrationstiltag og ønsker generelt at tage hensyn til finansieringen heraf i de kommende budgetforhandlinger.

Europa-Parlamentet ønsker i lighed med tidligere år et betydeligt højere udgiftsniveau end både Rådet og Kommissionen. Niveauet i forpligtelsesbevillingerne i Europa-Parlamentets forslag er godt 2,5 mia. euro højere end Kommissionens forslag og knap 4,2 mia. euro højere end Rådets forslag. Niveauet i betalingsbevillingerne i Europa-Parlamentets ændringsforslag er ca. 2 mia. euro højere end Kommissionens forslag og ca. 4,3 mia. euro højere end Rådets forslag. Udgiftsniveauet i Europa-Parlamentets ændringsforslag kan desuden ikke afholdes inden for de vedtagne udgiftslofter.

Som det fremgår, er Rådet og Europa-Parlamentet ganske langt fra hinanden. Jeg forventer derfor nogle hårde forhandlinger igen i år. Men alle parter har grundlæggende en interesse i, at der bliver indgået en budgetaftale. Derfor er det også min forhåbning, at det lykkes at indgå en aftale om EU's budget for 2016 den 13. november.

Regeringens tilgang til forhandlingerne svarer til det forhandlingsmandat, jeg fik af udvalget den 4. september. Regeringen lægger således fortsat vægt på, at der sikres en margin til, at der kan tages højde for uforudsete udgifter i løbet af 2016 inden for de gældende udgiftslofter. Lad mig også understrege, at regeringen finder det vigtigt at styrke migrationsindsatsen på europæisk niveau, herunder også i nærområderne. Regeringen vil derfor i de fremtidige forhandlinger tage hensyn til Kommissionens migrationstiltag og den foreslåede finansiering heraf. Regeringen har ved flere lejligheder støttet Kommissionens forslag om også at styrke migrationsindsatsen i 2015. Senest har regeringen støttet en opjustering af forpligtelsesbevillingerne med 600 mio. euro i 2015. Størstedelen af disse midler er øremærket nærområdeindsatsen og humanitær bistand.

2. Kommissionens forslag til ændringsbudget 8 til EU's 2015-budget

- *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet (økonomi og finans - budget), men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde mhp. vedtagelse*

KOM (2015) 0545

Rådsmøde 3424 – bilag 1 (sammenfatning side 11)

EUU alm. del (2015) – bilag 72 (kommenteret dagsorden)

Finansministeren: Jeg vil afslutningsvis orientere udvalget om Kommissionens fremsatte ændringsforslag nr. 8, der vedrører EU's 2015 budget. Jeg vælger at orientere udvalget, da der er tale om et væsentligt ændringsbudget, der har store konsekvenser for det danske EU-bidrag i 2015. Ændringsforslaget er alene en teknisk korrektion af medlemslandenes EU-bidrag, der følger af gældende regler. Ændringsforslaget indeholder primært en opjustering af EU's forventede told- og bødeindtægter og en bagudrettet teknisk justering af medlemslandenes BNI- og momsbidrag. På nuværende tidspunkt forventes det, at ændringsbudgettet isoleret set reducerer det danske EU-bidrag med knap 1,1 mia. kr. i 2015. Jeg skal understrege, at der er tale om tekniske justeringer, som det ikke var muligt at tage højde for i budgetteringen af EU-bidraget på finansloven for 2015.

Lad mig afslutningsvis slå fast, at de penge, som vi får tilbage i 2015, ikke kan anvendes til nye initiativer i 2015. Da underskuddet er på den forkerte side af budgetlovens saldo-grænse på 0,5 pct. af BNP, følger det af budgetloven, at vi ikke kan disponere over reduktionen i EU-bidraget.

Søren Søndergaard spurgte, om regeringen har ændret holdning siden 4. september.

Holger K. Nielsen mente, det var meget godt med nogle penge i kassen. Han huskede mødet den 4. september sådan, at Kommissionen havde foreslået et beløb til nærområderne, som Rådet inklusive den danske regering ville skære ned på. Nu vil man godt komme Kommissionens oprindelige forslag i møde, så EU-støtten til nærområderne bliver højere.

Formanden sagde, at Kommissionen har foreslået, at EU påtager sig en del af sit internationale ansvar i forhold til nærområderne og udviklingsbistanden, men at medlemslandene har prøvet at trække niveauet ned. Det er på budgetlinje 4, den globale ramme. Derfor er det vigtigt at kende forhandlingssituationen og regeringens position.

Finansministeren svarede Søren Søndergaard, at regeringen ikke havde ændret opfattelse siden den 4. september. For så vidt angår nærområdeindsatsen, støtter man, at EU prioriterer den. Det skal stadig være inden for det aftalte loft.

Søren Søndergaard sagde, at det var en mystisk sag. På mødet den 4. september havde en række medlemmer kritiseret, at regeringen havde støttet Rådet i at skære ned i linje 4 i Kommissionens forslag, der havde overskriften Globalt Europa. Det var blevet

fremført, at det var vigtigt at undgå flygtningestrømme, og at man derfor må hjælpe i nærområderne. Det handler Globalt Europa om. Var meldingen fra ministeren ikke en anden nu?

Holger K. Nielsen ville gerne have opklaret, om man bevæger sig i retning af Kommissionens oprindelige forslag. Alle var enige om, at der skal gives støtte, spørgsmålet var, om det var Kommissionens forslag eller Rådets, der gjaldt, og hvor regeringen stod på det punkt.

Finansministeren sagde, at ændringsbrev nr. 2 var kommet den 4. september. Regeringen støtter, at den ekstraordinære migration løses på europæisk niveau, og støtter generelt Kommissionens forslag. Regeringen har derfor tilkendegivet, at den vil tage hensyn til Kommissionens forslag i de kommende budgetforhandlinger. Men regeringen mener også, at når migrationsområdet skal opprioriteres så kraftigt, må man se på, hvor man kan finde pengene på det øvrige budget. Derfor så han gerne en større del af merudgifterne til migrationsindsatsen finansieret via omprioriteringer.

Søren Søndergaard sagde, at for at finde penge til budgettets kategori 3 med overskriften Sikkerhed og borgere, som bl.a finansierer Frontex, skal der skæres ned på den forebyggende indsats, der forhindrer flygtningestrømmene i at udvikle sig, altså Globalt Europa.

Finansministeren sagde, at de ville se, hvor man kunne finde midlerne. De var enige i opprioriteringen og Kommissionens hensigter, men det skulle stadig holdes inden for de aftalte rammer.

Formanden var ikke helt sikker på, om hun havde forstået ministerens svar. Kommissionen var kommet med et forslag. Medlemslandene har villet skære ned, bl.a. på Globalt Europa, som er udviklingsbistand, nærområdebistand og den slags. Til gengæld ville man opprioritere kategori 3, Sikkerhed og borgerskab, der omfatter Frontex og håndtering af flygtninge, når de kommer til Europa. Hun mente grundlæggende, at man bliver nødt til at prøve at give folk et håb om en fremtid i deres eget land og baserede i høj grad sit ønske om det på, at EU sørger for en tilstrækkelig finansiering. At skære ned på den forebyggende nærområdeindsats til fordel for Frontex – var det det, regeringen ville?

Finansministeren svarede, at de ville se på alle udgiftsområder. Det kunne også være 1b om samhørighed, det ville være op til en forhandling. I lyset af Kommissionens ændringsforslag, og hvad alle har kunnet se, mener man, at det er et vigtigt område, der skal findes penge til.

Søren Søndergaard spurgte til regeringens fortolkning af sit mandat. Fortolker regeringen det sådan, at den kan arbejde for at skære ned på den forebyggende indsats med det resultat, at der kommer flere flygtninge til Europa?

Finansministeren sagde, at rådets holdning var, at der ikke skulle skæres i nærområdeindsatsen.

Formanden spurgte, om den tabel, der lå på s. 6 i samlenotatet ikke viste, at Rådets holdning var, at der skulle skæres i Globale Europa, altså kategori 4, som omfatter den forebyggende nærområdeindsats og udviklingsbistanden. Var det ikke et forslag fra Rådet om besparelser?

Finansministeren svarede, at Globalt Europa omfatter mange andre ting end nærområdeindsatsen.

Formanden bad ministeren bekræfte, at der under Globalt Europa lægges op til en besparelse fra Rådets side. Går regeringen ind for den besparelse, eller vil den prøve at modarbejde den?

Finansministeren sagde, at man er nødt til at prioritere for at holde det inden for rammerne, og der må man sige, at Globalt Europa indeholder andre ting end nærområdeindsatsen, men regeringen var åben over for at se på, om man kunne spare mere andre steder i budgettet.

Søren Søndergaard spurgte, hvilke andre områder der hørte ind under Globalt Europa, hvor man kunne hente beløbet. Der var tale om en beskæring på 10 pct., det var ikke småting. På Enhedslistens vegne sagde han, at de var totalt imod en politik, der fører til flere flygtninge. Folk skal have mulighed for at blive i deres nærområder.

Finansministeren svarede, at kategorien også dækkede støtte til lande i Asien, Afrika og alle mulige andre områder. Han ville sende alle komponenterne af Globalt Europa over til udvalget, han kunne ikke listen i hovedet.

Formanden takkede ja til det forslag og tilføjede, at de gerne ville have det inden rådsmødet.

3. Siden sidst

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

4. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

FO Punkt 6. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om opstilling af rammer for energieffektivitetsmærkning

– - *Generel indstilling*

Forelæggelse ved energi-, forsynings- og klimaministeren

KOM (2015) 0341

KOM (2015) 0341 – bilag 2 (samlenotat)

EUU alm. del (2015) – bilag 72 (kommenteret dagsorden)

Klima-, energi- og forsyningsministeren: Det er forventningen, at Rådet på energi-rådsmødet den 26. november 2015 vil vedtage en generel indstilling om Kommissionens forordningsforslag om energimærkning. Forslaget er en revision af det gældende energimærkningsdirektiv. Jeg forelægger sagen til forhandlingsoplæg. Jeg kan i den forbindelse henvise til det fremsendte samlenotat.

Kommissionen fremsatte den 15. juli 2015 som en del af sin Energiunions-sommerpakke et forordningsforslag, der skal revidere det gældende energimærkningsdirektiv. Forhandlingerne om forslaget på teknisk niveau i Rådet blev først startet i september, men forhandlingerne er gået stærkt. Det er selvfølgelig glædeligt, da det viser den brede opbakning til energimærkning af produkter blandt vores europæiske kolleger. Og det er samtidig grunden til, at jeg i dag forelægger sagen tidligere end normalt.

Det europæiske energimærke med de farvede pile, der angiver det enkelte produkts energiklasse, går tilbage til første halvdel af 90'erne og er i dag kendt af alle forbrugere i EU. Kommissionen oplyser, at 85 pct. af de private forbrugere benytter energimærket, når de køber produkter, som er omfattet af mærkningen. Også erhvervslivet støtter op om det europæiske energimærke.

Energimærkning af produkter er et rigtig godt eksempel på et fælleseuropæisk instrument, der på en mere omkostningseffektiv måde end en national ordning er med til at sikre, at vi reducerer energiforbruget, øger EU's og Danmarks forsyningssikkerhed og reducerer CO₂-udledningen. De effektive produkter bruger mindre energi, miljøbelastningen er mindre, og samtidig sparer slutbrugeren energiomkostninger. Desuden fremmer energimærkningskravene den teknologiske udvikling og gør de europæiske produkter mere konkurrencedygtige på markeder uden for EU.

Kommissionen har vurderet, at de nuværende energimærknings- og økodesignordninger årligt har medført energibesparelser svarende til Italiens samlede energiforbrug. Eller sagt på en anden måde: Køb af mere energirigtige produkter i husholdninger, erhverv og industri har betydet en samlet energibesparelse i EU på 100 mia. euro. Det svarer til cirka 3.500 kroner pr. år pr. europæisk husstand.

Selv om det europæiske energimærke er velkendt og er med til at sikre energieffektive produkter, er der dog to gode grunde til, at der er behov for at justere det gældende energimærkningsdirektiv fra 2010.

For det første fungerer de nuværende energiklasser A +, A ++ og A +++ ikke godt nok over for forbrugerne. Samtidig er en alt for stor andel af produkterne nået op i den bedste klasse. Energimærkningen giver således ikke den ønskede spredning af produkterne på skalaen, og mærket er derfor ikke så effektivt, som det kunne være. Kommissionens forslag vil genindføre de oprindelige 7 energiklasser fra klasse A til klasse G, som forbrugerne kender og forstår. Det vil desuden sikre, at man vil kunne blive ved med at nøjes med klasserne A-G gennem en jævnlig tilpasning af energiklasserne.

For det andet er der behov for at justere for at sikre en bedre håndhævelse af reglerne i medlemsstaterne. Der er desværre medlemslande, som enten slet ikke udfører markedstilsyn, eller som ikke gør det godt nok. Lad mig her understrege, at Danmark ikke er i denne gruppe. Mangel på kontrol betyder, at forbrugerne i nogle tilfælde bliver snydt, hvis producenterne for eksempel angiver for positiv en energimærkning. Kommissionen anslår, at konsekvensen af den manglende markedskontrol er, at der spildes omkring 10 pct. af den besparelse, som ellers kunne være opnået. Det manglende markedstilsyn er et voksende problem, som både forbrugerorganisationer og industrien har gjort opmærksom på.

Derfor lægger Kommissionens forslag op til, at medlemslandene forpligtes til at samarbejde indbyrdes og til at samarbejde med Kommissionen om håndhævelse af reglerne. For at styrke dette samarbejde foreslår Kommissionen, at der etableres et produktregister med en tilhørende database. Registret kommer til at omfatte data, som producenterne allerede i dag er forpligtet til at oplyse. Med et samlet register bliver det lettere for medlemsstaterne at få adgang til disse data – og dermed bliver det også lettere for dem at kontrollere disse data.

Forslaget indfører desuden muligheden for, at medlemsstaterne kan etablere incitamentsordninger, der kan fremme køb af energieffektive produkter i den bedste energiklasse. Ordningerne kan for eksempel bestå af skatterabatter eller økonomiske tilskud. Hvis vi skal sikre den frie konkurrence og forbrugerne gode valgmuligheder, er der dog behov for en vis fleksibilitet, i relation til hvilke produkter der eventuelt kan få støtte.

FO Der er som sagt indledningsvis god fremdrift i forhandlingerne. Regeringen vil i forhandlingerne lægge vægt på, at der etableres en ny robust og holdbar energimærkningsskala med en genindførelse af mærkning fra A-G.

Regeringen vil samtidig lægge vægt på, at mærkningsordningen løbende tilpasses, så man kan blive ved med at opretholde klassebetegnelserne A-G og dermed vedblive med at sikre forbrugerne klar information om energirelaterede produkters energieffektivitet. Desuden skal fremtidige energimærker forblive sprogneutrale, let genkendelige og let forståelige for forbrugerne.

Det er hertil vigtigt at sikre den nødvendige håndhævelse af energimærkningen. Regeringen vil derfor lægge vægt på en forstærket myndighedsindsats gennem etableringen af et

europæisk produktregister med tilhørende database, som skal udformes enkelt og brugervenligt, så virksomhedernes byrder ved brug af registret minimeres. Det nuværende forslag, hvor der lægges op til, at producenterne kun skal leverede data til registret, som de i forvejen er forpligtet til at levere, vurderes derfor at være fornuftigt. Samtidig skal registeret og databasen sikres mod uautoriseret adgang og hackerangreb. Det er således opfattelsen, at det reelt ikke vil være muligt at forbedre håndhævelsen af energimærkningsforordningen uden at etablere et it-baseret register over de produkter, som er omfattet af ordningen.

Regeringen vil samtidig arbejde for, at medlemslandene i gennemførelsesfasen sikres indflydelse på, hvilke produkter der omfattes af energimærkning, og hvordan energiklasserne fastlægges for de forskellige produkttyper.

Forslaget lægger også op til, at der kan etableres incitamentsordninger, der kan fremme energieffektive produkter. Regeringen vil arbejde for, at denne mulighed bliver så fleksibel som muligt, således at det ikke kun er produkter i den bedste energiklasse, der kan få støtte. Ud fra et konkurrence- og forbrugersynspunkt skal vi helst ikke ende med ordninger, hvor det på grund af for få produkter i den bedste klasse reelt kun er en producent, der kan få tilskud.

Christian Poll glædede sig over, at dette direktiv var på vej. Det har skabt forvirring, at der kom flere og flere plusser på A'erne. Alternativet støttede regeringens linje. Det ærgrede ham, at bilerne ikke er omfattet. Havde ministeren overvejet, at regeringen kunne lave en samlet indsats for at få bilerne omfattet af direktivet, så det bliver enklere for forbrugeren, og vi kommer tilbage til den gode gamle A-G-skala?

Jens Joel sagde, at Socialdemokratiet støttede regeringen og var glade for, at man har været med til at presse på i processen, for de nuværende energimærker var blevet udvandede. Det som ministeren lægger op til, er rigtig fornuftigt. Senere kunne man måske komme endnu længere.

Rasmus Helveg Petersen sagde, at Radikale Venstre støttede regeringens linje.

Holger K. Nielsen sagde, at Socialistisk Folkeparti støttede forhandlingsoplægget.

Morten Løkkegaard sagde, at Venstre støttede forhandlingsoplægget.

Maria Gjerding sagde, at Enhedslisten støttede forhandlingsoplægget.

Kenneth Kristensen Berth sagde, at Dansk Folkeparti støttede forhandlingsoplægget.

Formanden bemærkede, at sagen var en succeshistorie. At man har stillet krav til de elektriske apparater, har fået producenterne til at forbedre deres produkter så hurtigt, at skalaen er sprængt og man må lave en ny.

Formanden havde fået en skriftlig indstilling fra Liberal Alliance, der ikke støtter regeringens forhandlingsoplæg: "Liberal Alliance anerkender værdien af et transparent marked for forbrugerne, og mærkningsordning for energieffektivitet medvirker til bedre oplysning af forbrugerne. Liberal Alliance er meget positive over for den foreslåede revision af ordningen, og at den også tager højde for det, som Liberal Alliance så ofte fremfører, nemlig at vi kun vil blive mere energieffektive i fremtiden, og derfor gør plads til de effektiviseringer på skalaen. Vi er dog meget skeptiske over for det foreslåede produktregister og mener, at regeringen i forhandlingerne bør lægge afgørende vægt på, at registret helt undlades i forordningen, da Liberal Alliance har svært ved at se den store nødvendighed af et sådant administrativt tiltag. Liberal Alliance mener desuden ikke, at medlemslandene skal forpligtes til at gennemføre informationskampagner i forbindelse med ændringer og ny lovgivning."

Christian Poll sagde, at produktregisteret netop var en af de gode komponenter. Hvis man kunne skabe et fælles europæiske datagrundlag, som både kan bruges af virksomheder og af forbrugere og måske endda kan danne grundlag for gensidig anerkendelse af kontroller, vil vi være meget stærkt stillet.

Energi-, forsynings- og klimaministeren takkede for tilkendegivelserne. Han kunne bekræfte, at registret er nødvendigt for håndhævelsen af reglerne, og at produkterne lever op til den energiklasse, de er placeret i. Det er der, udfordringen er. I nogle lande kontrollerer man ikke så grundigt, og derfor er registeret nødvendigt. En del af det vil være offentligt tilgængeligt, en del vil ikke.

Biler er omfattet af anden regulering.

Formanden konkluderede, at der ikke var flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet alene Liberal Alliance havde ytret sig imod det.

Punkt 7. Rådsmøde nr. 3425 (landbrug og fiskeri) den 16. november 2015

Miljø- og fødevareministeren: Jeg forelægger 3 punkter til orientering forud for rådsmødet (landbrug og fiskeri) den 16. november 2015. Der er ingen forhandlingsoplæg, og der er tale om et kort rådsmøde.

1. Forenkling af den fælles landbrugspolitik

- *Orientering fra Kommissionen og udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 3425 – bilag 1 (samlenotat side 2)

EUU alm. del (2015) – bilag 72 (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (20142) – bilag 27 (side 895, senest behandlet i

EUU 8/5-15)

Miljø- og fødevareministeren: Det første punkt er forenkling af landbrugspolitikken, hvor Kommissionen forventes at give en status for forenklingsarbejdet. Landbrugskommissæren har fremhævet forenkling som en af sine topprioriteter, men indtil videre er der ikke sket de store fremskridt.

Forenkling er en mærkesag for Danmark. Særlig i forhold til grønning af den direkte støtte er der brug for at se på regelsættet – også når det kommer til kontrol og sanktioner. Det bliver hurtigt meget teknisk, men det er ofte ting, som betyder meget for den enkelte landmand.

Et eksempel under grønning er kravet om, at efterafgrøder skal sås som en frøblanding, og dermed ikke kan etableres med en type frø. Det gør det mere besværligt og risikabelt for landmanden. Det gør det også mere omstændeligt at kontrollere, og det betyder intet i forhold til miljøeffekten. Det er et krav, som burde fjernes.

I Rådet har flere medlemslande været bekymrede for at røre ved basisforordninger, så der alene fokuseres på gennemførelsesbestemmelser og vejledninger fra Kommissionen. Det er vi i Danmark ikke så bekymrede for. Det bør være muligt at forenkle, uden at det ændrer på det politiske kompromis om reformen.

Men selv om Kommissionen kun ser på gennemførelsesbestemmelser, er der også rigeligt at gå i gang med. Medlemslandene leverede i foråret 800 sider med forslag til forenkling, hvor hovedparten var fokuseret på gennemførelsesbestemmelserne. Vi mangler en reaktion fra Kommissionen.

Min hollandske kollega kommer til København i starten af december, hvor vi skal tale om deres kommende formandskab. Forenkling er et af de emner, hvor vi har store fælles interesser i at få sat gang i arbejdet. Jeg håber, at det bliver et prioriteret område under det hollandske formandskab.

2. Internationale handelsaftaler og -forhandlinger på landbrugsområdet

– Orientering fra Kommissionen

Rådsmøde 3425 – bilag 1 (samlenotat side 7)

EUU alm. del (2015) – bilag 72 (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (2015) – bilag 73 (foreløbigt referat af mødet den 9/10-15 om landbrug og fiskeri)

Miljø- og fødevareministeren: Punkt 2 drejer sig om status for handelsforhandlinger på landbrugsområdet, hvor der i samlenotatet er givet en gennemgang af de mange forskellige aftaler og forhandlinger.

Det russiske importforbud har vist, hvor vigtigt det er, at vi fra EU's side er meget aktive i forhold til at sikre muligheder for eksport til så mange lande som muligt. Det gælder også om at udnytte allerede indgåede handelsaftaler – f.eks. i forhold til at fjerne tekniske handelshindringer. Det gælder også om at presse på for indgåelsen af nye handelsaftaler.

En anden vigtig faktor er indgåelsen af en frihandelsaftale for Stillehavsområdet. Det er blandt andet en aftale, hvor både USA og Japan er med. Det gør, at vi naturligvis vil presse Kommissionen til at sikre fremdrift i EU's frihandelsforhandlinger med Japan. Japan er et meget vigtigt marked for dansk landbrug. Vi risikerer, at den nye Stillehavsaftale giver andre lande et forspring.

Det optimale ville selvfølgelig være, hvis vi kunne få rigtig gang i forhandlingerne i WTO. Det ser desværre vanskeligt ud.

Rasmus Nordqvist syntes, man fra dansk side skal opfordre til, at man bliver ved med at kæmpe ad WTO-sporet. Det er det, der giver mest mening for hele verden.

Miljø- og fødevareministeren svarede Rasmus Nordqvist, at det gjorde man, det har altid været en dansk mærkesag. Men der er mange forhindringer.

3. Markedssituationen for landbrugsvarer

– *Orientering fra Kommissionen og udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 3425 – bilag 1 (sammenfatning side 13)

EUU alm. del (2015) – bilag 72 (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (2015) – bilag 73 (foreløbigt referat af mødet den 9/10-15 om landbrug og fiskeri)

Miljø- og fødevareminister: Der forventes en status oven på Kommissionens hjælpepakke i september. Der vil umiddelbart ikke være nye tiltag på bordet. Kommissionen har med hjælpepakken indført yderligere privat oplagring for skummetmælkspulver og ost. Der var endvidere en fordeling af støttekonvolutter til alle medlemslande, hvor Kommissionen gav mulighed for national medfinansiering. Det er vi imod, og det vil vi ikke bruge i Danmark.

Vi er ved at overveje, hvordan pakken skal udmøntes i Danmark. Det drejer sig om 80 mio. kr., hvilket ikke er meget sammenholdt med de store økonomiske problemer i dansk landbrug.

Med hensyn til svinekød tilkendegav Kommissionen i september, at der senere vil blive iværksat privat oplagring med højere støttesatser, hvor spæk bliver inkluderet. Det skal dog ske på det rigtige tidspunkt, hvilket sandsynligvis først er i december eller i starten af januar.

Endelig vil jeg holde Kommissionen fast på, at der skal findes en løsning på de russiske veterinære restriktioner på svinekødsprodukter som spæk, fedt og biprodukter. Det vil være efter samme model som for oksekødsbiprodukter, der heller ikke er omfattet af de økonomiske sanktioner. Det vil gøre en stor forskel for de danske svineproducenter, hvis man kunne finde en løsning på de her produkter, som ikke er omfattet af de økonomiske sanktioner.

Kenneth Kristensen Berth spurgte, om ministeren havde en idé om, hvilke lande, der kunne tænkes at ville anvende muligheden for national medfinansiering og i hvilket omfang. Det ville være konkurrenceforvridende og gå ud over danske landmænd. Ministeren kunne eventuelt sende oplysningerne senere.

Peter Hummelgaard Thomsen henviste til finansministerens redegørelse for budgetrevisionen, hvor man bl.a. har givet flere penge til landbrugsstøtte for at kompensere de landmænd, der er hårdt ramt af det russiske importforbud. Hvor langt er regeringen villig til at gå for at støtte den kompensation? Hvordan var markedssituationen for disse landmænd?

Miljø- og fødevareministeren svarede Kenneth Kristensen Berth, at hun ville oversende en fyldestgørende liste, men hun kunne fortælle, at Finland har besluttet sig for det, og Sverige overvejer det. Ministeren var enig i, at der var tale om en forskelsbehandling.

Nogle lande har bare nemmere ved at finde midlerne til national medfinansiering end andre. Derfor har man kæmpet imod det.

Ministeren svarede Peter Hummelgaard Thomsen, at det er rigtigt, at man ser på udgifterne på landbrugsområdet. I den her pakke blev man enige om 500 mio. euro. Når det bliver fordelt på de 28 lande, giver det 80 mio. danske kr. til Danmark. Det er ikke noget, der for alvor rykker i Danmark, hvor landbruget er ramt af de lave mælke- og svinepriser. Den private oplagring har Danmark kæmpet for, den betyder meget for de danske produkter. Selv om 500 mio. euro lyder af meget, har det ikke den store betydning. Det har til gengæld handelsaftaler, der giver adgang til andre markeder, så vi ikke er så afhængige af et enkelt marked. Derfor havde hun valgt at presse på over for Kommissionen for at få en aftale med Japan. Danmark er blandt dem, der har den største interesse i den, så det gælder om at lobbye.

4. Siden sidst

Carsten Kudsk henviste til klimaministerens tur til Indonesien og spurgte, om der var nogle tiltag på fødevareområdet rettet mod det indonesiske møde.

Miljø- og fødevareministeren sagde, at hun ikke kunne svare på det spørgsmål. Hun havde ikke selv haft mulighed for at deltage i turen på grund af flere rådsmøder. Hun vidste, der var interesse for at komme forbi Indonesien en anden gang, fordi man faktisk betragter det som et interessant kommende marked.

Ministeren var til gengæld lige kommet hjem fra Sydafrika, hvor hun underskrev en samarbejdsaftale med ministeren for vand og sanitet og havde haft en god drøftelse med landbrugsministeren, der var interesseret i at lave en tilsvarende samarbejdsaftale. Sydafrika har en interesse i, at danske virksomheder investerer i Sydafrika, og Danmark har en interesse i at få markedsadgang, og det når man et godt stykke med. Den følgende søndag skulle hun til Vietnam og Kina, hvor hun skulle have møde med seks ministre alene i Kina, så der var absolut en interesse for at komme videre.

5. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

Punkt 8. Ekstraordinært rådsmøde nr. 3422 (retlige og indre anliggender) den 9. november 2015

Udlændinge-, integrations- og boligministeren: Det luxembourgske formandskab har igen med kort varsel indkaldt til ekstraordinært rådsmøde den 9. november 2015. Baggrunden for mødet er naturligvis den helt ekstraordinære tilstrømning af flygtninge og migranter, som fortsætter med at komme op gennem Sydøsteuropa. Tilstrømningen sætter ikke blot flere EU-lande under pres på grænserne, men udfordrer også landenes asylsystemer. Særlig Tyskland, Østrig og Sveriges asylsystemer er under voldsomt pres. Udvalget har fået tilsendt et samlenotat om sagen på rådsmødet. Der er kun et overordnet punkt på dagsordenen, nemlig migrationskrisen. Under denne hovedoverskrift forventer man to underpunkter, som jeg vil orientere udvalget om i dag. Det første punkt er status over situationen i EU og en opfølgning på gennemførelsen af de tiltag, som vi er blevet enige om på tidligere rådsmøder. Det andet punkt handler om kommende tiltag.

1. Migrationskrisen

- *Status over situationen og opfølgning af gennemførelsen af de trufne foranstaltninger*
- *Kommende tiltag*
- *Status/politisk drøftelse*

KOM (2015) 0286, KOM (2015) 0451, KOM (2015) 0510

Rådsmøde 3422 – bilag 1 (samlenotat)

EUU alm. del (2015) – bilag 72 (kommenteret dagsorden)

EUU alm. del (2015) – bilag 69 (side 192, senest behandlet i EUU 2/10-15)

EUU alm. del (2015) – bilag 40 (side 87, behandlet i EUU 18/9-15)

Udlændinge-, integrations- og boligministeren: Omdrejningspunktet for mødet bliver de udfordringer, der har vist sig i forbindelse med driften af de første operative hotspot. Som I tidligere er blevet orienteret om, er det besluttet, at der indtil videre oprettes fire hotspot i Italien og fem i Grækenland. Det første italienske hotspot har været operativt siden starten af oktober. Det er placeret på Lampedusa, og de første omfordelinger fandt sted den 9. oktober 2015, hvor en gruppe af 19 eritreere blev omfordelt til Sverige. Pr. 28. oktober 2015 var der omfordelt 86 personer fra Lampedusa, hvoraf 48 er omfordelt til Finland og 38 til Sverige. I Grækenland åbnede det første hotspot på Lesbos den 16. oktober 2015. Centeret blev dog lukket midlertidigt igen, da der ikke var tilstrækkeligt mandskab i centret til at håndtere tilstrømningen af migranter, hvilket har skabt uro på centeret. Grækenland har oplyst, at centeret igen er delvis operativt, og man har tilkaldt ekstra mandskab og skaffet mere udstyr til centeret. De første omfordelinger fandt sted fra Lesbos den 4. november, hvor 30 asylansøgere fra Syrien og Irak blev omfordelt til Luxembourg.

Det er klart, at med det antal asylansøgere, der indtil nu er blevet omfordelt, er der stadig langt igen til de 160.000. Man skal ganske enkelt op i gear. Den aktuelle udfordring består for det første i, at kun ganske få vil søge asyl, når de kommer til Grækenland og Itali-

en, hvilket selvfølgelig er en forudsætning for, at der overhovedet er asylansøgere at omfordele. Derfor er EASO i gang med at iværksætte en kampagne, der skal oplyse om omfordelingsordningen, og som jeg har forstået, er man også netop nu fra Kommissionens side i gang med at afklare, hvor langt man kan gå rent juridisk for at få folk til at registrere sig, så omfordelingssystemet kan komme til at fungere efter hensigten. Derudover består udfordringen også i, at mange medlemsstater fortsat ikke har indstillet eksperter til hotspottene. Jeg forventer derfor, at der på mødet vil blive lagt et væsentligt pres på de medlemsstater, der fortsat ikke har tilbudt bistand til hotspottene gennem det europæiske asylstøttekontor (EASO) og det europæiske grænseagentur (Frontex).

Danmark har på nuværende tidspunkt stillet 15 eksperter til rådighed for Frontex som et tillæg til det allerede eksisterende årlige bidrag. Derudover har Danmark for resten af 2015 stillet to nationale eksperter til rådighed for EASO og indtil videre indstillet yderligere fire eksperter for 2016. Det danske bidrag lever op til det antal eksperter, der svarer til vores andel af EU's generelle budget.

Vi ved på nuværende tidspunkt ikke med sikkerhed, hvilke andre tiltag der skal drøftes på rådsmødet, da vi på grund af den pressede proces endnu ikke har den endelige dagsorden. Jeg ved, at man senere i dag på et møde i Bruxelles skal drøfte et første udkast til rådskonklusioner om, hvordan vi kan komme videre herfra, men vi forventer, at det vil ligge inden for rammerne af de tiltag, som allerede er vedtaget på tidligere rådsmøder. Selv om situationen selvfølgelig er alvorlig, mener jeg også, at der er en praktisk virkelighed, som vi må forholde os til. Vi skal på den ene side sørge for, at alle nødvendige værktøjer er til rådighed ved hotspottene, men på den anden side må vi også væbne os med en smule tålmodighed og lade disse værktøjer virke.

Til sidst kan jeg oplyse, at nogle af de emner, som vi også forventer at komme til at drøfte på rådsmødet, bliver det videre samarbejde med Tyrkiet og en styrkelse af grænserne. Nu må vi se, hvor langt vi når.

Afslutningsvis kan jeg oplyse, at der nu også er indkaldt til et uformelt møde mellem stats- og regeringscheferne den 12. november 2015, hvor migration også er på dagsordenen. Det næste ordinære rådsmøde (retlige og indre anliggender) er den 3.-4. december 2015.

Kenneth Kristensen Berth kaldte EU's indsats på området kaotisk, uigennemtænkt og perspektivløs. Det var ganske frustrerende i en situation med så vidtrækkende konsekvenser som den nuværende. Forventede ministeren, at det svenske ønske om at blive en del af omfordelingsmekanismen ville komme på bordet? Ministeren havde sagt nogle fornuftige ting om spørgsmålet til pressen dagen før. Han håbede, hun ville tage den samme fornuft med til rådsmødet og afvise Sveriges ønske. Kenneth Kristensen Berth mente, at etableringen af hotspot var en blindgyde, man har jo ikke en omfordelingsmekanisme. Folk kan søge asyl, men der er ikke noget perspektiv i den asylanmodning, så hvad vil EU gøre, hvis de begynder at virke og folk søger asyl i disse hotspot? Hvad vil man gøre af de mennesker, der havner i dem? Diskutere en ny midlertidig omfordeling?

Kenneth Kristensen Berth så oplysningskampagnen om hotspots som en reklamekampagne for at søge asyl i Europa og mente, at der var behov for det stik modsatte. Kunne ministeren ikke vise sine kolleger sin egen glimrende annonce til inspiration og sige, at tilstrømningen må standses? Det må være det klare budskab fra den danske regering. Som det er nu, lider alle andre lande under et enkelt lands lempelige udlændingepolitik.

Udlændinge-, integrations- og boligministeren var ikke enig i, at det var uigennemtænkt og uden perspektiv. Presset er enormt, og stort set alle lande kæmper med det. Hun troede bestemt, at svenskerne ville rejse spørgsmålet om omfordelingsmekanismen. Morgan Johanssons nylige pressemøde skulle vel lægge op til mødet om mandagen. Her skulle hun også mødes med ham, for de nordiske lande mødes altid bilateralt, når der er rådsmøde. Ministerens holdning var ikke ændret. Svenskerne har selv skabt deres problemer.

Hotspottene skulle de fordele tre nationaliteter syrere, irakere og eritreere, og der var et stykke vej, før det fungerede. Det var ikke imponerende, hvor mange der var blevet omfordelt, i lyset af at i alt 160.000 skal omfordeles. Ministeren var tilfreds med, at Danmark har stillet det mandskab til rådighed, man er forpligtet til. Hotspottene indebærer en hasteprocedure, og derfor er det vigtigt at få folk til at registrere sig, hvilket var formålet med oplysningskampagnen. Hun så den ikke som et forsøg på at tiltrække flere asylansøgere. Tværtimod. Ministeren var enig i, at tilstrømningen til Europa skal begrænses, det var ved at udarte sig til en folkevandring. Hasteproceduren går ud på at skille fårene fra bukkene, så de åbenlyst grundløse ansøgere sendes tilbage, hvor de kom fra. Der er et stort pres på de europæiske grænser, og de krydses af en masse migranter, der aldrig får ret til at opholde sig i Europa. Man kan tydeligt se, at mange opholder sig længe i Europa, inden de søger asyl. Danmark er relativt god til at sende folk tilbage, men kunne sagtens være bedre. Der er andre europæiske lande, hvor det virkelig kniber. Der er hjemsendelsesaftale med en række lande, og der skal laves flere. Inden længe skulle ministeren mødes med sin somaliske kollega. Danmark har en aftale med Somalia, som bare ikke altid fungerer efter hensigten. Alle værktøjer skal tages i brug, men hun var dog ikke sikker på at kunne få opbakning til at genoptrykke annoncen på vegne af EU. Hun havde dog bidt mærke i, at en række andre EU-lande var begyndt at annoncere. Norge havde sat gang i en annoncekampagne på de sociale medier, Belgien og Østrig og Tyskland annoncerer. Man måtte bare håbe, at sidstnævntes ombudsmand var orienteret.

Rasmus Nordqvist opfordrede ministeren til som allieret at støtte Sverige, der har taget et kæmpe ansvar, der slet ikke står mål med landets størrelse, ved at give folk ophold, så man kan undersøge beskyttelsesbehovet. Mente ministeren virkelig, at Sverige selv har skabt problemerne? Det var vel ikke Sveriges skyld, at der på verdensplan var en kæmpe flygtningekrise.

Hvis der skulle trykkes flere annoncer, burde man lige undersøge, hvilke medier man bringer dem i, så man ikke kommer til at støtte de forkerte.

Søren Søndergaard hæftede sig også ved, at regeringen mente, Sverige selv har skabt problemerne med deres lempelige udlændingepolitik. Hvis Sverige for et halvt år siden havde indført en flygtningepolitik, der var lidt strammere end den danske, ville det så have givet færre eller flere flygtninge til Danmark?

Kenneth Kristensen Berth gentog sin fuldtone opbakning til ministerens holdning til svenskerne, der bare kunne have sammensat en anden Rigsdag. Det, der havde sat gang i folkevandringen, var signalet om, at Europa er åbent land. Angela Merkels påstand om at tage imod 1 million flygtninge må ændres. Der er behov for dels at sende signalet om, at Europa ikke er åbent for alle mulige lykkejægere, dels at grænserne lukkes effektivt. Forudsætningerne for Schengenaf-talen – stærke ydre grænser – var brudt totalt sammen. Ingen gider bruge tid på at søge om visum, hvis man kan gå lige ind i Europa. Hvilke lande troede ministeren stadig havde en forestilling om, at man kan føre en svensk udlændingepolitik?

Udlændinge-, integrations- og boligministeren havde svært ved at svare på, hvilke lande der vil føre svensk politik. Hun troede, realiteterne var gået op for flere lande. Hun betragtede Kenneth Kristensen Berths indlæg som en kommentar.

Ministeren svarede Rasmus Nordqvist og Søren Søndergaard, at den mangeårige lempelige svenske udlændingepolitik havde betydet, at der var stor tilstrømning til Sverige. Hvis svenskerne havde ført en strammere udlændingepolitik end Danmark, ville hun gætte på, at tilstrømningen til Europa havde været mindre. Men kontrafaktiske historiespørgsmål er svære at svare på. Hvis alle førte en stram udlændingepolitik ligesom Danmark, ville tilstrømningen være mindre.

Rasmus Nordqvist pointerede, at der er mange mennesker på flugt i verden, og den svenske udlændingepolitik ingen indflydelse havde på de krige og katastrofer, folk flygter fra. Sverige havde taget ansvar for de flygtninge, og det burde Danmark hjælpe med.

Søren Søndergaard mente, at hvis der ikke havde været en – på nogle områder i øvrigt forkert – opfattelse af, at svenskerne havde en mere lempelig flygtningepolitik end Danmark, ville mange af de mennesker, der kom gående op ad de danske landeveje have søgt asyl i Danmark og ikke i Sverige. At Danmark ikke har fået så mange asylansøgere, skyldes indtrykket af den svenske flygtningepolitik som lempelig. Det drejede sig ikke om kontrafaktisk historie, men om fysiske mennesker, der har gået på gaderne i Danmark. Man kunne mene, at hvis Sveriges politik havde været strammere, ville dem, der er flygtet fra krig i Syrien for ikke at blive slået ihjel, blive i Syrien og lade sig slå ihjel. Søren Søndergaard spurgte, om ministeren antydede, at folk, der ikke har behov for asyl, får det i det nuværende system? Ellers må hun anerkende, at dem, der får asyl i Danmark, faktisk har et behov.

Peter Hummelgaard Thomsen var enig i, at Sverige i for mange år havde været en tand for naive. Det havde han også diskuteret med sine partifæller i Sverige, og det virkede, som om tiøren var ved at falde hos dem. Men det var vigtigt at holde tungen lige i mun-

den. Den massive udfordring skulle ses på baggrund af mere end ti års fejlslagen politik i Afghanistan og et kæmpe svigt i Syrien. Det havde næppe gjort fra eller til, om man havde strammet lidt det ene eller det andet sted.

Kenneth Kristensen Berth syntes, ministerens svar var meget klogt og gennemtænkt. Kunne hun bekræfte, at en stor andel af de familiesammenførte syrere kommer fra lande som Tyrkiet, Libanon og Jordan?

Udlændinge-, integrations- og boligministeren var meget uenig med Rasmus Nordqvist på dette område. Hvis man er asylansøger, skal man selvfølgelig have behandlet sin sag, og har man ret til beskyttelse, skal man beskyttes. Det, hun havde talt om, var migranterne. Mange af dem, der søger imod Europa, er ikke reelt flygtninge, men migranter. Man kan ikke fortænke den enkelte i at gøre forsøget, hvis man både har fysikken og pengene til at komme til Europa. Mon ikke hun selv havde gjort det samme. Det ændrer bare ikke ved, at man ikke kan og ikke skal huse så mange mennesker i Europa.

Man kunne være enig eller uenig i synet på de forskellige krige, men ministeren og Peter Hummelgaard Thomsen var enige så langt, at den nuværende situation skulle tænkes ind i et meget større billede, der også har med udviklingsbistand og hjælp i nærområderne at gøre. Alle midler skal tages i brug.

Ministerens svarede Søren Søndergaard, at de godt kunne sidde og mundhugges om, hvorvidt en anden svensk udlændingepolitik ville have ført til flere eller færre flygtninge i Danmark. Hvis Sverige havde ført en strammere udlændingepolitik, ville flygtningene måske slet ikke være kommet herop. En meget lempelig udlændingepolitik betyder en større tilstrømning af migranter. Hun mindede om, at mange af dem havde opholdt sig i Tyrkiet, inden de kom hertil. Ministeren svarede Kenneth Kristensen Berth, at hun ikke kunne tallene, men en del af familiesammenføringerne sker fra bl.a. Tyrkiet, som er et sikkert land.

Søren Søndergaard sagde, at ministerens svar kun gav mening, hvis de forhold, man byder flygtningene, skal svare til forholdene i Tyrkiet. Hvis forholdene i Danmark er bedre, vil man selvfølgelig søge hertil frem for Tyrkiet. Medmindre man vil ned på det tyrkiske niveau, vil der komme folk, hvis asylsager skal behandles efter de internationale konventioner. Ministeren ved godt, at dem, der bliver samlet op i et hotspot, er de grupper, hvor anerkendelsesprocenten er mindst 75 pct. Langt den største del af de folk, der kommer, er altså flygtninge med behov for beskyttelse ifølge de tal, ministeren selv støtter sig til. Det er kendsgerninger. Han bad ministeren gentage, at Tyrkiet er et sikkert land.

Rasmus Nordqvist sagde, at ministeren vel var klar over, at flugt tit fungerer sådan, at den stærkeste i en familie tager den farlige vej til Europa. Familiesammenføringen sker for at samle folk et sted.

Udlændinge-, integrations- og boligministeren svarede Søren Søndergaard, at hun var glad for at høre ham bekræfte, at opholdsvilkår betyder noget. Det havde de haft en

meget lang diskussion om hen over sommeren og foråret. Det var også derfor, hun havde strammet op. Tyrkiet er et sikkert land, hvor man ikke bliver forfulgt som flygtning.

Søren Søndergaard sagde, at når man har sat sig for at samarbejde med islamisten Erdogan, må man jo propagandere for, at Tyrkiet er et sikkert land. Men "sikkert land" er et juridisk begreb i asylovgivningen, og han bad hende afgøre med sig selv, om Tyrkiet i den sammenhæng kunne kaldes et sikkert land.

At opholdsvilkår betyder noget, er da åbenlyst. Det er derfor, mange er flygtet til Sverige. Spørgsmålet er, om man tror, folk holder op med at flygte til Europa fra krig, hvis man gør opholdsvilkårene ringere. Det kan godt være, det kan lykkes et enkelt land at eksportere flygtningene til de andre europæiske lande, men man kan ikke forhindre dem i at komme til Europa, hvor de så søger hen mod de bedste vilkår. Hvis vilkårene i Sverige havde været ringere end i Danmark, ville der have været flere flygtninge i Danmark.

Udlændinge-, integrations- og boligministeren sagde, at det i Danmark er Flygtningenævnet, der afgør, hvilke lande der er sikre. Der opholder sig 2 millioner flygtninge i Tyrkiet p.t. UNHCR siger, de bliver anstændigt behandlet.

Søren Søndergaard bad ministeren sige, om Tyrkiet er et sikkert land eller ej. Kan man sende folk tilbage til Tyrkiet?

Udlændinge-, integrations- og boligministeren sagde, at det var Flygtningenævnets afgørelse, hvilke lande der kan opfattes som sikre. Det var ikke op til hende som minister at vurdere det.

Formanden foreslog, at spørgsmålet blev stillet skriftligt.

Kenneth Kristensen Berth bad ministeren bekræfte, at Tyrkiet stod på EU's liste over sikre tilbagesendelseslande.

Udlændinge-, integrations- og boligministeren bekræftede dette.

2. Siden sidst

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

3. Eventuelt

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

Mødet sluttede kl. 13.04.